

Dalším z cílů je rovněž mnohostní nazírání etiky bez pokusů o fundamentální excesy či konstituování univerzálních a ekumenických monomýtů. Desiderátem pak možnost orientace ve světě vzájemně se prolínajících, propojovaných, odlišných hodnot a oživení potenciálu komunikability (která ale může probíhat i způsobem zdvořilého nezájmu - touhu po všechny konflikty zmírňujícím konsensu humánního všeobjetí lze nahradit chladnou, zvidavou, vzájemnou zdvořilostí, tedy i nezájmem. Oživení potenciálu komunikability znamená nenechat se příliš fascinovat mnohotvárností morální diverzity v nejrůznějších situačních kontextech (avšak nezanedbávat ji) a pokoušet se vysledovat to, co by tyto kontextuální rozmanitosti spoluutvářelo (Zkoumání kontextu znamená zkoumání strukturace a podob pospolitostí, v nichž je morálka funkční.)

„Protože to je kniha Filozofa. Každé z děl tohoto myslitele zničilo část vědění, které křesťanství shromažďovalo po celá staletí. Církevní otcové řekli všechno, co je o Slovu a jeho síle třeba vědět, ale stačilo, aby Boethius Filozofa komentoval, a mystérium Slova božího se přeměnilo v lidskou parodii kategorií a sylogismů. Genesis nám poskytuje všechno, co je třeba vědět o skladbě všehomíra, a pak stačilo, aby byly znova objeveny fyzikální knihy Filozofa, a všehomír byl znova uvažován v pojmech tupé a slizké hmoty a Averroes přesvědčil skoro všechny, že svět je věčný. Věděli jsme všechno o jménech božích a dominikán, kterého pohřbil Abbo, sveden Filozofem, je přejmenoval ve shodě s pyšnými stezkami přirozeného rozumu. Všehomír, který se podle Areopagity jevil každému, kdo se uměl podívat na nebesa, jako oslnivý vodopád první příčiny, causa prima, se tak stal jímku pozemských indicií, od kterých se postupuje k pojmenování abstraktních skutečností. Kdysi jsme vzhlíželi vzhůru k nebesům a bahnu hmoty jsme věnovali sotva pohrdlivý pohled, nyní se díváme dolů na zem a pouze na základě jejího svědectví myslíme na nebe. Každé slovo Filozofa, na něhož dnes už přísahají i světci a papežové, převrátilo obraz světa vzhůru nohama...“

Védské poznání je vědecké a čisté, proto je přijímáme. Akceptujeme vše, co Kršna říká. To je vědomí Kršny. Ušetří nám to spoustu času. Jestliže přijmeme správnou autoritu nebo správný zdroj poznání, ušetříme si mnoho času. V hmotném světě existují dvě cesty k poznání: induktivní a deduktivní. Deduktivní metodou se došlo k závěru, že člověk je smrtelný. Otec nám říká, že člověk je smrtelný, sestra nám říká, že člověk je smrtelný, každý říká, že člověk je smrtelný, ale výzkumy neprovádíme. To, že člověk je smrtelný, přijímáme jako fakt. Kdybychom chtěli výzkumy zjistit, zda je člověk smrtelný, museli bychom studovat každého jednotlivce, a tu by nás mohlo napadnout, že snad někde existuje člověk, který neumírá, jenže my jsme se s ním nesetkali. Takto se naše výzkumy nikdy nedoberou konce. Tomuto přístupu se v sanskrutu říká ároha, vzestupný postup. Chceme-li dosáhnout poznání vlastním úsilím, prostřednictvím našich nedokonalých smyslů, nikdy nedojdeme ke správným závěrům. To není možné.

V Brahma-sanhitě se říká: Představme si, že letíme letadlem rychlejší než myšlenka. Naše hmotná letadla dokážou letět rychlostí 2000 km za hodinu, ale co to je v porovnání s rychlostí myšlenky? Když sedíme doma a myslíme na Indii vzdálenou 10 000 km, octneme se tam v myšlenkách okamžitě. Tak rychlá je myšlenka. Přesto se říká, že kdyby člověk letěl po miliony let letadlem rychlým jako myšlenka, zjistil by, že duchovní svět je neomezený. Není možno se k němu ani přiblížit. Proto nám Vědy přikazují, abychom se obrátili na duchovního mistra, pravého guru. V této souvislosti bylo také použito slova povinně. Jaké kvalifikace má mít duchovní mistr? Vyslechl a přijal védské (pravé) poselství z pravého zdroje, jinak není pravý. Kromě toho musí být skutečně pohroužen v Brahmanu...

Kdyby se někdo pokusil poznat Kršnu pouze studiem védské literatury, byl by zmaten. Mohlo by se mu to podařit, ale je to velice těžké. Kršnu je však možné velice snadno poznat prostřednictvím Jeho oddaných – Jeho oddaní vám Ho mohou předat. To je v moci těch, kteří jsou mu oddáni...

Zatímco zběsilá smečka přivolává tyto pohromy všeobecného rozvratu, podával Leontius, prefekt věčného města, hojně důkazy toho, že je osvědčeným soudcem, jsa rychlý při výslechu, v rozsudku svrchovaně spravedlivý a povahou laskavý, byť pro odpovědné plnění úřadu připadal leckomu přísný a značně náchylný k milostným rozkošem. Prvotní příčina pobouření proti němu byla zcela bezvýznamná a malicherná. Když byl na jeho rozkaz zatčen závodní vozataj Philocomus, následovala jej všechna spodina, jako by hájila svůj nejdražší poklad, a prefekta sveřepě napadla, aby ho zastrašila, on však, neochvějný a vzpřímený, rozeslal biřice, a aniž kdokoli protestoval nebo odporoval, několik polapených a pak zbičovaných potrestal deportací na ostrov.

Když se několik málo dní nato dav jako obvykle znovu rozlítíl pro nedostatek vína a shlukl u Septemzodia, rušného místa, kde císař Marcus založil nádherné nymphaeum, prefekt se tam bezodkladně odebral, ačkoliv ho všichni úředníci a biřici snažně prosili, aby se nepouštěl mezi zpupnou a hroživou luzu, která se dosud od poslední bouře neuklidnila, on však, jsa nepřístupný strachu, přímo tam zamířil, takže ho část družiny opustila, ačkoli se vrhal do vážného nebezpečí.

A tak, sedě na voze, s ohromující sebedůvěrou se rozhlížel posupnými očima po hadích tvářích ječících výtržníků, kteří ho ze všech stran obklopovali, strpěl nesčetné urážky, a když mezi nimi poznal jednoho, který nad ostatní vynikal rozložitou postavou a rusými vlasy, tázal se ho, je-li Petrus, přízviskem, jak slyšel, Valvomeris, a když mu utrhačným tónem odpověděl, že je, přes hlasitý odpor zástupu jej kázal pověsit s rukama nazad spoutanými, aby byl bičován jakožto člověk, o němž dávno věděl, že je předním z buřičů. A když jej bylo vidět ve výši, jak nadarmo prosí své spřežence o pomoc, dav, ještě před chvílí hustý, se rozptýlil po různých částech města, a tak na místě potrestavše toho nejzuřivějšího strůjce nepokojů jakoby v uzavřené šatlavě, vypověděli jej s rozdrásanými boky do Picena. Tam, když se později odvážil zneuctit pannu z rodiny nikoli bezvýznamné, byl rozhodnutím konsulára Patruina odsouzen k trestu smrti.